

---

# Min første Prædiken III

En prædiken af

Kaj Munk

---

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

# Indhold

|                                |          |
|--------------------------------|----------|
| <b>Min første Prædiken III</b> | <b>4</b> |
| 10. s.e.Trin. . . . .          | 4        |
| <b>Metadata om værket</b>      | <b>4</b> |
| <b>Metadata om værket</b>      | <b>4</b> |

# Min første Prædiken III

## 10. s.e.Trin.

**Prædikedag** 10. s.e.Trin.

**Prædikedato** 24. august 1919

**Prædiketekst** Lukas 19,41-48

**Prædiken ID** P240819-03

**Kilde** “Med Sol og megen Glæde” (1942), 107-109, “Mindeudgave Prædikener”, 19-21.  
Omtalt i “Foraaret saa sagte kommer”, 300-301.

### *Min første Prædiken*

Jesus er paa Vej til Hovedstaden. Lad os rykke Billedet nær ind paa Livet af os.

Lige foran ham ligger den med sine mange Taarne knejsende mod Sky. Men Kirkernes Spir skjules næsten af Fabrikkernes sorte Røg. Overalt lyder Larm af Sporvogne og Cykler og Biler, alle synes grebet af en feberagtig Uro, der ligesom vidner bogstaveligt, at disse ikke kender, hvad der tjener til deres Fred.

Forbi Kristus haster i sine flotte Selvejerkøretøjer den Overklasse, der endnu har sit Mammon i Behold eller sin Kredit i Baghaand. Af Overklassen har han aldrig ventet sig stort. Hans Blik søger de svage og forsagte, men de er ikke længere til. I alles øjne læser han Selvbevidsthed og Trods. Da griber Smerten ham. Han mindes sit gamle Mismodsord : om Menneskesønnen, naar han atter kommer til Jorden, da finder Troen der endnu? — Den Frihed og det Broderskab, han forkyndte, blev til Kapitalismens Overmodstyranni og Socialismens Flertalsdiktatur; hans “Bekymrer Jer ikke for Dagen i Morgen” blev til statsbegunstiget Dovenskab; hans Bud om i Guds frygt at lyde sin Kejser blev til, at saakaldte kristne Folkeslag haanende erklærede Fritænkere til Ledere; hans

Barmhjertighedslære blev til vammel Humanitet. “Elsk Gud af dit ganske Hjerte og din Næste som dig selv” er blevet til “Elsk Guld af dit ganske Hjerte og ingen som dig selv,” det er udlagt: “Skyd Papegøjen og mel din egen Kage saa langt dine Rationeringskort kan holde til og længere endnu.”

Hvad Jesus ser, er den store Faneflugt. Samfundet hylder officielt hans Ideer og giver dem reelt en god Dag. “Vidste du dog paa denne din Dag, hvad der tjener til din Fred,” sukker han, men overdøves af Opfindelsernes Triumfskrig: “Universet underlægger vi os med Flyvemaskiner og Dieselmotorer og Magnavox.” “Hvad gavner det at vinde Alverden og bøde med sin Sjæl?” svarer han. Men ingen tror ham. Opfindelserne er Menneskeandens forfængelige Sejre, der bliver til Menneskesjælens evige Nederlag.

Og Jesus gaar ind i Staden, standser ved Templet, sin egen Kirke, hvad ser han der? Rivninger, Mistro, Forkætren af andre, Dømmesyge, Afmagt og Tvivl. — Han ser, dette Samfund er raaddent, dets tekniske Vidundere er til ingen Nytte, dets indbildske og indbildte Fortræffelighed latterlig, dets hele Babelstaarn en hældende Ruin: “Den Dag skal komme over dig, da dine Fjender skal kaste en Vold op om dig og belejre dig rundt om og trænge dig alle Vegne. Og de skal lægge dig helt øde, og dine Børn i dig, fordi du ikke kendte din Besøgelsestid.”

— — — — —

Men skulde det være saadan, at vort Fædreland arbejder sig frem mod sin Selvudslettelse — derfor har vi jo ikke Lov at lægge Hænderne i Skødet; vi har at kende vor egen Besøgelsestid. Den er i Dag. Hver enkelt af os maa sige til sig selv, at i Morgen kan være for silde. Det er i Dag, vi skal angre vor Surhed, Halsstarrighed, Mistro, Viljesvaghed, Eftersnakkeri — hver tænke paa sit! Det er i Dag, vi skal begynde det Liv, der anstaar sig en Kristen i Bøn til Herren i højen Hal, at han vil lære os ret af Naade

at agte paa vore Dages Tal

og lade din Visdom raade!

Stundom er det det sværeste at forstaa eller tro, at Skylden for min Synd er min. Da maa jeg rejse mig og slaa Tvivlen sønder; for da gaar det paa Livet løs. Skyldfølelsen er modsat al Logik. Just derfor er den Livets Tale. En Synder er at være Gud fjern, og kun den, der er Gud fjern, kan være Gud nær. Kirkens Pligt er at holde dig din Synd for øje og hviske dig i Øre Guds naadefulde Tilgivelse. Kirken skal hverken være Kapitalismens Lejesvend, som den alt for længe har været det, eller Socialismens Bejler, hvad den nu lyster at optræde som. Den skal være sig selv.

Saa strengt og indtrængende har Gud budt mig tale i Skovlænge Kirke i Dag. Jeg har ikke været glad ved det. Det er jo altid lettere især for et ungt Menneske at anslaa de velhørte Strengte. Ogsaa syntes jeg, jeg var for ung og uerfaren og alt for tit fejlende og faldende. Men Gud har givet mig denne tunge Text at bygge min første Prædiken over, og jeg har maattet lyde — og bedt ham hjælpe mig og tror, han har lagt mig sine Ord paa Tunge.

Det tykkes mig da, vi kan vente svære Tider for det Land, vor Gud og Fader har givet os i arv, en Kampens Tid om, hvorvidt det skal slettes ud og glemmes, en Kamp mellem paa den ene Side Fjender udadtil og Undergravere indadtil og paa den anden Side Kristi Kirkes Menighed, ikke Grundtvigianere og Højkirkelige og Indre-Mission og hvad de kalder sig, men een stor Hær, der samler sig greben af Jesu Kristi Myndighed. Ikke paa tekniske Fremskridt, paa Rigdom, paa Love og Reformer kan en Stat bygge; alt det er *i sig selv* kun Forfængelighed. Saa siger Herren din Gud i Dag gennem Textens Ord: *Ingen kan bestaa, der ikke kaarer sig Jesus til Konge*, det være sig Folk eller Enkeltmand. “Hver den, der har mistet Guds Aand, maa dø; thi i Guds Aand er Livet.”